

Urbanus, Mijn Kammeke

Mijn Kammeke

Mijn grootva die was heel zijn leven al coiffeur
ook bij grootvader zijn grootva stond er kapper op de deur.
Al vele generaties eeuwen na mekaar
zaten wij in ons familie met de handen in het haar.

Al van tijdens d' oude belgen en primitieve stammen
waren wij al bezig hunne luizenbos aant kammen.
Dat kammeke dat ge hier ziet dat stamt nog uit den tijd
van het brons, of van het ijzer ofwel wast van 't krijt.

Het is van bruine plastic en een klein beetje gevlamd
zelfs een noorman zijn ros haar werd met dit kammetje gekamt.
Ten tijde van de pest en de schaarste van de zeep,
trok mijn voorvader bij Breugel, een schone middenstreep.

Voorvader zijn zoon die kamde nog de sik
van de hertog van Alva, bijgenaamd de spaanse schrik.
Die zoon zijn achterkleinzoon die bewerkte de toupet
van Lodewijk de veertiende en Marie Antoinet.

Die achterkleinzoons kleinzoon die wreef al brilliantine
in het haar van Napoleon en zijn Josephine.
Koning Leopold de tweede dat stond toen in de krant,
vergief dit kleine kammetje in den adel stand.

Refrein:

Moest mijn kammetje kunne klappe ge kwam wa aan de weet
Kgeloof dat g' uw geschiedenis boek meteen door 't venster smeed.
De zin van het leven die zouden we pas snappen moest ooit ene keer (... ..)
Mijn kammeke kunnen klappen.

Tijdens de bezetting van de Duitsers in ons land,
was heel ons kapsalon in een oogwenkd afgebrand.
De zaak van mij opa begon net te floreren,
door die miljoenen mensen die hun haar lieten blonderen.

Hij was bezig de kop van een zigeuner plat te kammen,
toen zijn kapperstoel ontplofte en opging in de vlammen.
Want door de verklikking van een collaborateur,
schoten moffen een v2 naar binnen langs de deur.

Honderd zwaar gewonden maar een man van het verzet,
heeft met ware doodsverachting eerst dit kammetje gered.

Refrein